

O P R A V N É U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Danielou Zemanovou v právní věci žalobců: **a) Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“**, se sídlem Matějská 2370/2, Praha 6, a **b) Ing. J. H.**, oba zast. JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2010, č. j. S-MHMP 158329/2009/OST/No, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Ing. A. Ha., II) J. Ha., a III) Ing. P. V.**, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 10 A 141/2010 - 78, o opravě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 95/2012 - 77,

t a k t o :

Odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 95/2012 - 77, **se opravuje** tak, že se nahrazuje následujícím zněním:

I. Předmět řízení

Včas podanou kasační stížností žalobci napadají v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla jako nedůvodná zamítnuta jejich žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2010, č. j. S-MHMP 158329/2009/OST/No. Uvedeným rozhodnutím žalovaný částečně vyhověl odvolání žalobců a změnil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 11. 2009, č. j. MCP6 068079/2009, sp. zn. SZ MCP6 022904/2009/OV/Ze, zn. P-1550/1/Dej (dále jen „územní rozhodnutí“), a ve zbytku podané odvolání zamítl. Územním rozhodnutím stavební úřad rozhodl o umístění stavby „Novostavba rodinného domu, Praha, Dejvice, Na Beránce, na pozemku parc. č. 1550/1, 1550/2 a 1550/4 v katastrálním území Dejvice“ (dále jen „stavba“).

II. Podmínky řízení

Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve podmínkami řízení o kasační stížnosti a shledal, že ve vztahu ke kasační stížnosti žalobce a) nebyly splněny.

Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona soud vyzve poplatníka k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě, kterou mu určí, nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon.

Žalobce a) požádal v průběhu řízení o osvobození od soudních poplatků, následně byl vyzván k prokázání svých majetkových poměrů. Nejvyšší správní soud po vyhodnocení sdělených údajů dospěl k závěru, že žalobce a) podmínky pro osvobození od soudních poplatků dle § 36 odst. 3 s. ř. s. nesplnil. Usnesením ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 95/2012 - 67, proto rozhodl, že se žalobci a) osvobození od soudních poplatků nepřiznává, zároveň jej výrokem II. téhož usnesení vyzval k zaplacení soudního poplatku za podanou kasační stížnost a poučil ho o následcích případného nesplnění uložené povinnosti. Toto usnesení bylo zástupci žalobce a) doručeno dne 24. 8. 2012. Soudem určená lhůta 10 dnů pro zaplacení soudního poplatku marně uplynula dne 3. 9. 2012, přičemž žalobce a) nezaplatil soudní poplatek ani později, ke dni vydání tohoto rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že podmínky řízení o kasační stížnosti žalobce a) nebyly z důvodu nezaplacení soudního poplatku splněny, proto výrokem I. tohoto rozsudku řízení podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích ve spojení s § 47 písm. c) a § 120 s. ř. s. zastavil.

Zastavil-li Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti žalobce a), nemůže se meritorně zabývat jím uplatněnými kasačními námitkami. V dalším řízení byl tedy povinen věcně přezkoumat stížní námitky vznesené žalobcem b). V souvislosti s tím je nutno konstatovat, že žalobci a) a b) podali společnou kasační stížnost prostřednictvím společného právního zástupce. Graficky ani jiným způsobem však námitky jednotlivých stěžovatelů nebyly odděleny, kasační stížnost byla koncipována jako společná ve všech uplatněných důvodech. Nejvyšší správní soud považoval tedy důvody kasační stížnosti za uplatněné oběma žalobci zároveň, dle obsahu oddělil pouze ty námitky, které mohl vznést pouze žalobce a) jako občanské sdružení, jehož předmětem činnosti dle jeho stanov je ochrana přírody a krajiny, nemovitých památek a architektonicky i urbanisticky zajímavých staveb a souborů staveb, přispívání k zachování a rozvoji historické, architektonické a kulturně-společenské hodnoty lokalit v působnosti tohoto občanského sdružení. Jedná se o kasační námitku žalobce a), dle které městský soud nevypořádal jeho žalobní námitku týkající se absentujících podkladů v projektové dokumentaci [s odůvodněním, že tato námitka se nevztahuje k předmětu a cílům činnosti žalobce a) jako občanského sdružení]. Touto námitkou se soud nezabýval, neboť byla vznesena dle jejího obsahu pouze žalobcem a), o jehož kasační stížnosti bylo řízení zastaveno.

Ostatní kasační námitky mohl dle jejich obsahu vznést i žalobce b) (dále jen „stěžovatel“), Nejvyšší správní soud je tedy podrobil věcnému přezkumu.

III. Relevantní skutkové okolnosti vyplývající se správního spisu

Dne 30. 3. 2009 podali Ing. A. Ha. a J. Ha. (dále jen „manželé Ha.“) ke stavebnímu úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Do územního řízení se přihlásilo Občanské sdružení přátel Hendlova dvora (nyní Občanské sdružení „Pro Hanspaulku“), které v řízení uplatnilo námitky. Stavební úřad vydal dne 4. 11. 2009 územní rozhodnutí, jímž rozhodl o umístění stavby, k čemuž zároveň stanovil několik podmínek.

Proti územnímu rozhodnutí podali žalobce a), stěžovatel a další dva účastníci řízení odvolání. Žalobce a) namítal nepřezkoumatelnost územního rozhodnutí z důvodu, že nebyla specifikována dokumentace, na jejímž základě měla být stavba umístěna. Územní rozhodnutí neobsahovalo vymezení druhu pozemků, na nichž byla stavba umístěna. Dokumentace byla v rozporu s vyhláškou Ministerstva pro místní rozvoj č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění platném

pokračování

pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 503/2006 Sb.“). Dle jejich názoru byla nedostatečná z důvodu chybějících řezů, neuvedených vzdáleností stavby od sousedních staveb, chybějících zakreslení všech sítí a dokumentů umožňujících posouzení začlenění stavby do současné zástavby. Stavba není dle odvolání v souladu s urbanisticko-architektonickými charakteristikami prostředí z hlediska její výšky čtyř nadzemních podlaží a jejího objemu. Nesplňuje tak požadavek zachování hodnoty území dle § 20 odst. 1 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“). V dokumentaci chybělo uvedení kóty lomu mansardy a byla-li doplněna, pak měli být účastníci řízení vyzváni k vyjádření se k novým podkladům rozhodnutí. Z dokumentace také nebylo zřejmé stavební složení posledního patra. Byly taktéž nesprávně počítány plochy místností podzemního podlaží níže než 0,8 m pod terénem.

Dle odvolání stěžovatele a ostatních dvou účastníků řízení se stavební úřad nevypořádal s námitkou, že stavba narušuje urbanistický ráz lokality. Stavbou dojde k ovlivnění míry denního osvětlení v obytné místnosti domu č. p. 1771/11, přičemž stavební úřad nepožadoval příslušnou studii. Z geologického hlediska není reálné, že všechna dešťová voda bude likvidována vsakem na území stavby. Stavební úřad také nevzal v úvahu, že v domě č. p. 1771/11 je obytná kuchyň s oknem směřujícím k navrhované stavbě, čímž navrhovaná stavba nesplňuje požadavky čl. 23 odst. 3 vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „vyhláška OTPP“).

Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 4. 2010, č. j. S-MHMP 158329/2009/OST/No, částečně vyhověl podaným odvoláním a změnil územní rozhodnutí tak, že doplnil druhy pozemků, na nichž byla stavba umístěna. Dále doplnil kóty horního zalomení mansardové střechy a její spodní hrany. Dle rozhodnutí žalovaného se dále dešťová voda ze střechy a zpevněných ploch odvádí do kanalizace a ostatní voda se likviduje vsakem na pozemku stavby. Ve zbytku žalovaný územní rozhodnutí potvrdil.

IV. Řízení před městským soudem

Proti rozhodnutí žalovaného podali žalobce a) a stěžovatel společně dne 27. 5. 2010 žalobu dle části třetí, hlavy II, dílu 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), v níž namítali nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí, neboť v řízení bylo před správními orgány předloženo několik verzí dokumentace, jež byla postupně upravována, a není zřejmé, která z nich byla použita pro umístění stavby. Nesouhlasili s odůvodněním žalovaného, dle kterého se jednalo o subjektivní nevědomost stěžovatelů nemající vliv na zákonnost rozhodnutí. Dle žaloby je stavba v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem stávající zástavby, neboť z hlediska své výšky čtyř podlaží a objemu se zcela vymyká okolním stavbám s maximálně dvěma podlažími s podkrovím či třemi podlažími. I když je stavba deklarována jako stavba o dvou nadzemních podlažích, jedná se vzhledem k jejímu ztvárnění o stavbu čtyřpodlažní, neboť drtivá část podzemního podlaží je nad terénem a sklon mansardové střechy je tak mírný, že podkroví se uplatní jako standardní nadzemní podlaží. Stavba svým vzhledem a charakterem nezapadá do typické vilové zástavby v okolí a narušuje ucelený ráz okolní zástavby, čímž se žalovaný nezabýval. Žalobou bylo dále namítáno, že předložená dokumentace k návrhu neobsahala předepsané náležitosti, neboť z ní nebylo možné posoudit vliv navrhované stavby na okolní zástavbu. V dokumentaci taktéž chyběly řezy a další informace týkající se vztahu navrhované stavby ke stavbám sousedním, zakreslení inženýrských a dopravních sítí a správní orgány tak nemohly rozhodnout na základě řádně zjištěného stavu věci. Dle žalobních námitek nebyla účastníkům správního řízení dána možnost seznámit

se s poklady rozhodnutí, neboť v dokumentaci nebyla zaznamenána kóta lomu mansardy. Stavební úřad pouze uvedl, že tento údaj byl doplněn, avšak neposkytl účastníkům řízení možnost se s těmito novými podklady rozhodnutí seznámit či se k nim vyjádřit. Stěžovatel byl navíc dle jeho tvrzení rozhodnutím stavebního úřadu a žalovaného zkrácen na svém vlastnickém právu narušením pohody bydlení v jeho domě a zhoršením prostředí v dané lokalitě z důvodu zahuštění zástavby.

Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Z odůvodnění rozsudku městského soudu plyne, že z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, z jaké projektové dokumentace správní orgány vycházely, neboť ve výroku je uvedeno, že novostavba bude umístěna podle dokumentace ověřené v územním řízení (situace 1:1000). V odůvodnění se dále uvádí, že se jedná o projektovou dokumentaci zpracovanou projektantkou Ing. A. M. S touto dokumentací měl žalobce a) možnost seznámit se na veřejném jednání dne 7. 10. 2009, stěžovatel ač seznámen s termínem jednání se jej neúčastnil. Žádná další verze projektové dokumentace ve správním řízení nebyla použita. Rozhodnutí žalovaného nebylo městským soudem shledáno nepřezkoumatelným, protože žádný právní předpis neukládá povinnost uvést přesnou specifikaci projektové dokumentace ve výroku rozhodnutí. Z územního rozhodnutí navíc vyplývá, o kterou projektovou dokumentaci se jedná. Žalobce a) zpochybnil konkrétní údaje v projektové dokumentaci a věděl tedy, která dokumentace byla použita. Námitku týkající se urbanisticko-architektonického nesouladu stavby s okolní zástavbou neshledal městský soud důvodnou. Uvedl, že v okolí stavby se nacházejí budovy obdobného objemu s různými tvary střech. Městský soud vycházel z fotodokumentace a ze závazného stanoviska orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 16. 2. 2009 a dovedl, že správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení. Dle odůvodnění napadeného rozsudku se námitka žalobce a) ohledně nedostatků projektové dokumentace míjí s předmětem a cílem činnosti tohoto občanského sdružení a stěžovatel takovou námitku v odvolacím řízení nevznesl. Žalovaný se dle soudu s námitkami ohledně odstupů stavby od okolních nemovitostí vypořádal nad rámec svých povinností, přičemž uvedl, že odstupové vzdálenosti jsou z projektové dokumentace zřejmé a že stavba je umístěna v souladu s vyhláškou OTPP. K námitce týkající se kóty lomu mansardy městský soud uvedl, že údaje uvedené již v podmínce č. 3 územního rozhodnutí byly dostačující a byly také obsaženy ve výkresu č. 9b projektové dokumentace. Nejednalo se tedy o nové podklady, neboť tyto údaje byly obsaženy již v projektové dokumentaci, s níž se účastníci správního řízení mohli seznámit na veřejných jednáních. Žalobní námitku stěžovatele ohledně zhoršení prostředí a pohody bydlení shledal městský soud věcně neprojednatelnou pro přílišnou obecnost.

V. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. Kasační stížnost následně na výzvu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě doplnil.

Stěžovatel namítá, že názor městského soudu, dle něhož postačuje, jsou-li absentující části výroku rozhodnutí seznatelné z jeho odůvodnění, je nesprávný. Obsahuje-li výrok odkaz na dokumentaci, pak musí být zřejmé, o jakou dokumentaci se jedná, jinak takový výrok není určitý a vymahatelný. Příslušná dokumentace přitom není v územním rozhodnutí specifikována. Dle názoru stěžovatele je stavba v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem stávající zástavby a v důsledku tedy v rozporu s ustanovením § 90 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“), s ustanoveními čl. 4 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 vyhlášky OTPP a s ustanovením § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Stavba je svým objemem a výškou čtyřpodlažní budovou (podzemní podlaží, dvě nadzemní podlaží a podkroví), čímž se vymyká charakteru okolních

pokračování

budov. Většina podzemního podlaží se nachází nad terénem, a je proto dle stěžovatele třeba jej posoudit jako podlaží nadzemní. Mansardová střecha má tak mírné sklony, že se z hlediska objemu jedná taktéž o standardní nadzemní podlaží a nikoliv podkroví. Dle kasační stížnosti stavba nepřiměřeně zasahuje do typické vilové zástavby, kde se většinou nacházejí rodinné domy o dvou nadzemních podlažích s valbovými střechami. Závazné stanovisko orgánu ochrany přírody není dle stěžovatele v dané věci rozhodné, neboť tento orgán nemůže posoudit soulad stavby s výše citovanými vyhláškami. Kasační stížností je dále namítáno, že se městský soud námitkou týkající se souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí řádně nezabýval a napadený rozsudek je proto nepřezkoumatelný. Konstatoval-li soud soulad stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí, nemá toto tvrzení dle stěžovatele oporu ve správním spisu. Dokumentace dle stěžovatele neobsahuje v rozporu s přílohou č. 4 bodu D. písm. b), c), f) a g) vyhlášky č. 503/2006 Sb., všechny údaje a řezy týkající se vztahu stavby ke stavbám sousedním a údaje potřebné k posouzení začlenění stavby do současné zástavby. Není přitom rozhodné, že jsou splněny potřebné odstupové vzdálenosti dle vyhlášky OTHP. Městský soud se dle názoru stěžovatele s touto námitkou řádně nevypořádal. Stavební úřad také nedal účastníkům správního řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, především s údajem o doplněné kótě lomu mansardy, který byl doplněn až po ústním jednání, a stěžovatel tak neměl možnost se k tomuto podkladu vyjádřit.

Manželé Ha. využili práva osob zúčastněných na řízení vyjádřit se ke kasační stížnosti. Souhlasí s právním hodnocením věci městským soudem, přičemž uvádějí, že stavba splňuje podmínky dle vyhlášky OTHP a je v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolí.

Ke kasační stížnosti se žalovaný vyjádřil a navrhl ji zamítnout. Ve vztahu k námitce, dle níž se stěžovatel neměl možnost seznámit s novými podklady rozhodnutí, uvedl, že tato informace byla obsažena ve výkresu řezu č. 9b obsaženém v příslušné dokumentaci. Údaj byl převzat z této dokumentace a tvrzení stěžovatele, že žalovaný v odvolacím řízení doplnil nové podklady, je proto nepravdivé.

VI. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Za takovou vadu se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Dále je namítána nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Na základě ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud při přezkumu rozhodnutí krajských soudů vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti, ledaže by bylo řízení před soudem zmatečné, bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. K výše uvedeným vadám tedy Nejvyšší správní soud přihlíží z úřední povinnosti. Námitku nepřezkoumatelnosti vznesl i sám stěžovatel, a proto se zdejší soud zabýval nejprve touto námitkou. Pokud by napadený rozsudek po formální stránce

neobstál, tj. pokud se soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami, nebo se s nimi nevypořádal dostatečně, meritorní přezkum by nebyl možný.

Namítanou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel ve skutečnosti, že se městský soud nedostatečně vypořádal se žalobními námitkami stěžovatele a bez náležitého odůvodnění shledal tvrzení stěžovatele nedůvodnými. K žalobním námitkám dle tvrzení stěžovatele pak městský soud také uvedl nesprávná, obecná, nepřezkoumatelná nebo nesouvisející tvrzení.

Obligatorií náležitostí každého rozsudku soudu je dle § 54 odst. 2 s. ř. s. také jeho odůvodnění. K povinnosti soudů náležitě odůvodňovat svá rozhodnutí se několikrát vyjádřil i Ústavní soud. Dle jeho ustálené judikatury princip řádného a spravedlivého procesu dle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a princip právního státu dle čl. 1 Ústavy ČR zakotvuje i povinnost soudů svá rozhodnutí náležitě odůvodnit. Pouze řádné odůvodnění v souladu s výše uvedenými principy poskytuje záruky, že nebylo rozhodováno v důsledku libovůle soudu. Nedostatečně odůvodněné rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné a již svou povahou porušující právo účastníků řízení na řádný a spravedlivý proces. Z odůvodnění přitom musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami vyplývajícími z hodnocení důkazů na jedné straně a právními úvahami, hodnoceními a závěry na straně druhé (srov. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94).

K požadavku přezkoumatelnosti rozhodnutí a jejich náležitému odůvodnění Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích konstantně uvádí, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě; proč považuje žalobní námitky za nedůvodné, mylné nebo vyvrácené; proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Nepřezkoumatelné je také rozhodnutí, v němž se soud opomněl vypořádat s některou ze včasné uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 72/2010 - 60, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, ze dne 30. 11. 2007, č. j. 4 Ads 21/2007 - 77, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce vytýkající nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s námitkou stěžovatele týkající se absentujících podkladů projektové dokumentace. Dle stěžovatele v projektové dokumentaci absentují především údaje a řezy týkající se umístěvané stavby ve vztahu ke stavbám sousedním, a výkresy dokumentující vzdálenosti stavby od hranic pozemku a od staveb na sousedních pozemcích, i výkresy dokumentující vzdálenosti stavby od hranic pozemku a od staveb na sousedních pozemcích, zakreslení stávajících sítí a vyznačení ploch, řezy se zobrazením okolní zástavby a podklady umožňující posoudit začlenění stavby do okolní zástavby. Dle názoru stěžovatele se městský soud takto formulovanou žalobní námitkou řádně nezabýval. Z odůvodnění napadeného rozsudku však vyplývá, že městský soud na straně 10 a 11 rozhodnutí vyjmenoval dokumenty, které jsou součástí správního spisu a které sloužily jako podklad k posouzení výše uvedených skutečností. Jedná se zejména o fotodokumentaci, závazné stanovisko orgánu ochrany přírody a krajiny ze dne 16. 2. 2009, a kompletní projektovou dokumentaci. Dle městského soudu byl skutkový stav z uvedených dokumentů zjištěn dostatečně.

Městský soud v souvislosti s uvedenou námitkou poukázal na skutečnost, že případným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného by mohlo být pouze takové procesní pochybení správního orgánu, které mělo vliv na subjektivní práva účastníka řízení, který tyto

pokračování

námítky vznáší. Žalobce b), tj. stěžovatel, by mohl namítat nedodržení odstupových vzdáleností od jeho nemovitosti, avšak pouze ve spojení s tvrzením, jaká veřejná subjektivní práva byla tímto případným pochybením zasažena. Městský soud poukázal na to, že žalobce b) takové skutečnosti netvrdil, k jeho přímému dotčení pouze uvedl, že navrhovaná stavba „způsobí zahuštění zástavby v daném místě, ve vztahu k okolním nemovitostem“, jejich „utopení“ a „pokles hodnoty jeho nemovitosti“. V jiné části kasační stížnosti pak výslovně uvedl, že předmětem jeho námítky není nedostatečnost odstupových vzdáleností, ale to, že z dokumentace nelze tyto skutečnosti ověřit. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil s posouzením městského soudu, že stěžovatel netvrdil skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit zkrácení jeho konkrétních práv, které mu příslušelo bránit v předmětném řízení.

Stavební úřad není v souladu s § 92 odst. 5 stavebního zákona a následně s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. povinen do výroku územního rozhodnutí zahrnout veškeré dokumenty dle přílohy č. 4 (poznámka: v aktuálně platném znění příloha č. 1) k této vyhlášce, ale pouze vybranou část dokumentace. Její rozsah je závislý na konkrétních skutkových okolnostech každé věci, v pochybnostech musí stavební úřad prokázat, že grafická příloha rozhodnutí o umístění stavby obsahuje veškeré podklady pro posouzení obligatorních podmínek při vydání územního rozhodnutí. Jak je výše uvedeno, stěžovatel v souvislosti s touto námitkou netvrdil porušení některé ze zákonem stanovených podmínek (tj. například nedodržení vzájemných odstupů), namítal pouze absenci všech dokumentů uvedených v příloze 4 vyhlášky č. 503/2006 Sb., bez souvislosti s tím, jak tato skutečnost zasáhla do jeho subjektivních veřejných práv.

Z výše uvedeného je zřejmé, že městský soud se s námitkou ohledně absentujících podkladů projektové dokumentace vypořádal dostatečně a napadený rozsudek tak není nepřezkoumatelný.

Dle stěžovatele městský soud nesprávně posoudil otázku přezkoumatelnosti územního rozhodnutí. Stěžovatel namítal nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí stavebního úřadu, neboť ani po jeho změně rozhodnutím žalovaného neobsahuje jednoznačnou specifikaci projektové dokumentace, na jejímž základě je stavba umístěna. Tato kasační námitka směřovala proti rozhodnutí stavebního úřadu, který ve výroku územního rozhodnutí uvedl: „*Novostavba bude umístěna podle dokumentace ověřené v územním řízení (situace 1:1000)*.“ Na základě podaného odvolání potom žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dovodil, že tento výrok není nepřezkoumatelný, neboť stěžovatel měl možnost se s příslušnou dokumentací seznámit na ústních jednáních dne 2. 6. 2009 a 7. 10. 2009. Žalovaný dále uvedl, že hodnotí nevědomost stěžovatele jako nevědomost subjektivní a že dokumentace byla zpracována projektantkou Ing. A. M. Námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stavebního úřadu vznesl stěžovatel i v řízení před městským soudem, který se s námitkou vypořádal obdobným způsobem jako žalovaný, přičemž dovodil, že z územního rozhodnutí vyplývá, o kterou projektovou dokumentaci se jedná. Dle městského soudu také žádný právní předpis neukládá povinnost uvést přesnou specifikaci projektové dokumentace ve výroku územního rozhodnutí. Žalobou byly navíc dle městského soudu zpochybňovány konkrétní údaje z projektové dokumentace.

Obecné požadavky na obsah správního rozhodnutí stavební zákon nevynezuje (pouze za použití prováděcích předpisů stanoví konkrétní požadavky) a tyto je tedy třeba dovodit na základě obecného předpisu. Dle ustanovení § 68 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „správní řád“) *rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků*. Dle odst. 2 téhož ustanovení se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1 správního řádu. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci [§ 18 odst. 1]; účastníci, kteří jsou právnickými osobami,

se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání [§ 85 odst. 2]. Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.

Pokud stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby posuzuje splnění požadavků týkajících se napojení stavby na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace, přesah staveb na sousední pozemky, vyřešení vsakování nebo zdržení dešťových vod, atd., musí tyto požadavky logicky z něčeho ověřit. Stavební zákon v ustanoveních § 79 či § 92 nestanoví povinnost uvést přesný název dokumentace ani povinnost označit ji ve výroku rozhodnutí. Je však zřejmé, že grafické zpracování výše uvedených jevů musí existovat a správní orgán musí mít toto zpracování k dispozici. Z rozhodnutí také musí být seznatelné, jaké podklady měl správní orgán k dispozici a co z nich dovodil.

V projednávané věci Nejvyšší správní soud z předloženého spisového materiálu ověřil, že projektová dokumentace vypracovaná v úplné podobě v lednu 2009 byla v průběhu řízení doplňována, nikoliv měněna. V průběhu správního řízení bylo stavebnímu úřadu předloženo několik verzí projektové dokumentace v měřítku 1:1000. Jednalo se například o „situaci navrhovaný stav 1:1000“ připojenou k žádostem ze dne 14. 7. 2008, 23. 9. 2008 a 23. 11. 2008 adresovaným Úřadu městské části Praha 6, Odboru územního rozvoje. Ke každé žádosti byla projektová dokumentace připojena v pozměněné podobě. V průběhu správních řízení byly dále předloženy dokumentace situace 1:1000 č. v. 2 z ledna 2009, č. v. 2b ze srpna 2009. Zdejší soud prověřil, že předložené projektové dokumentace se nikterak neliší umístěním stavby na pozemku, a jinými údaji o vzdálenostech od hranic pozemků či sousedních nemovitostí. Dokumentace byla pouze doplňována o další grafická zpracování některých jevů (zpracování střechy, apod). Stav týkající se faktického umístění stavby na pozemku tedy zůstal nezměněn.

Vzhledem ke stěžovatelem uplatněným odvolacím, žalobním i kasačním námitkám lze konstatovat, že účastníkům řízení o umístění stavby bylo zřejmé, o jakou dokumentaci se jedná. Lze souhlasit s tvrzením stěžovatele, že specifikace projektové dokumentace v územním rozhodnutí mohla být podrobnější, ale vzhledem k tomu, že projektové dokumentace z ledna 2009 a ze srpna 2009 neobsahují žádné rozdíly v umístění stavby, novější dokumentace je pouze doplněna o další náležitosti, nevede tento nedostatek k nepřezkoumatelnosti či k nesrozumitelnosti rozhodnutí správních orgánů. Podstatné je též, že v době podání žaloby, tj. po právní moci rozhodnutí, již byl stavební úřad povinen ověřit grafickou přílohu v souladu s § 92 odst. 4 stavebního zákona, přičemž stěžovatel netvrdil, že by takto ověřená grafická příloha byla odlišná od projektové dokumentace vypracované v srpnu 2009. Stěžovatel také mohl využít svého práva jako účastníka řízení před správním orgánem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu, na jehož základě účastníci a jejich zástupci mají právo nahlížet do spisu. V rámci nahlížení do spisu se tak stěžovatel s ověřenou projektovou dokumentací mohl obeznámit. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného neshledal rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými ani nesrozumitelnými.

V další kasační námitce stěžovatel uváděl, že městský soud nesprávně posoudil otázku rozporu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby a že stejně jako správní orgány nesprávně použil stanovisko orgánu ochrany přírody jako podklad pro posouzení souladu charakteru stavby s okolní zástavbou.

Dle ustanovení § 90 písm. b) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména charakterem území, požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území.

pokračování

Obsahově obdobné požadavky zakotvují i ustanovení obsažená v § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., a v ustanovení § 5 odst. 1 a § 13 odst. 1 vyhlášky OTPP.

Obsahově kasační námitka napadá správní uvážení stavebního úřadu, neboť pouze na jeho základě mohl stavební úřad dovodit, že územním rozhodnutím umístěvaná stavba není v rozporu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby. Dle ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. věty druhé, soud zruší pro nezákonnost *napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.*

„Úkolem soudu ve správním soudnictví je přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, tedy posoudit soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Úkolem soudu není nabravit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nabravit správní uvážení uvážením soudním. Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí hledisek stanovených zákonem“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46). Správní orgán není při svém rozhodování často vázán přesnými kritérii stanovenými zákonem a musí tak rozhodovat v mezích správního uvážení. Jeho rozhodnutí však musí být přezkoumatelné a musí být zřejmé, že nevybočil z mezí a hledisek správního uvážení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79). Na základě výše uvedeného tedy správní soud může přezkoumat pouze to, zda správní orgány vybočily z mezí správního uvážení či nikoli, nebo zda jej nezneužily. V tomto duchu postupoval v právě posuzovaném případě i městský soud. Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal, zda je úvaha městského soudu o tom, zda správní orgány postupovaly v mezích správního uvážení, správná. K náležitému posouzení bylo třeba zkoumat soulad rozhodnutí se skutkovými zjištěními a důkazy obsaženými ve správním spisu.

K posouzení souladu či rozporu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby musely v právě posuzovaném případě správní orgány využít svého diskrečního oprávnění. Nejvyšší správní soud z územního rozhodnutí a z obsahu správního spisu zjistil, že k posouzení charakteru stavby si stavební úřad vyžádal stanoviska několika správních orgánů. K posouzení charakteru navrhované stavby ve vztahu k okolní zástavbě měl stavební úřad k dispozici souhlasné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, Odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu; souhlasná stanoviska Úřadu městské části Praha 6, Odboru dopravy a životního prostředí a Odboru územního rozvoje. Dále se ve správním spisu nachází obsáhlá fotodokumentace okolní zástavby a studie posuzující výškový i objemový charakter stavby ve vztahu k okolní zástavbě, nechybí také vizualizace umístění navrhované stavby na pozemku s různými pohledy. Stavební úřad tedy měl k dispozici dostatek podkladů, aby mohl učinit závěr o tom, zda posuzovaná stavba je nebo není v souladu s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby. Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem stěžovatele, že finální posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby si musí udělat stavební úřad sám. Nicméně v právě posuzovaném případě nelze konstatovat, že by stavební úřad a žalovaný správní orgán bez dalšího převzaly stanoviska ostatních vyjadřujících se orgánů. Stavební úřad zhodnotil na základě stanovisek dotčených orgánů a na základě ostatních podkladů založených ve spisu že stavba nebude narušovat urbanisticko-architektonický ráz stávající zástavby. Žalovaný na základě odvolání pak také dovodil, že stavba je v souladu s výše citovanými ustanoveními stavebního zákona a prováděcích předpisů včetně vyhlášky OTPP týkajícími se urbanisticko-architektonického charakteru prostředí.

Městský soud dovodil, že tato kasační námitka není důvodná, neboť správní orgány nevybočily z mezí správního uvážení ani jej nezneužily. Na základě výše uvedeného se Nejvyšší správní soud ztotožnil s vypořádáním námitky městským soudem, neboť stavební úřad

nepřekročil meze svého diskrečního oprávnění, věc posoudil ve vztahu k urbanisticko-architektonickému charakteru okolní zástavby na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu společně s potřebnými stanovisky dotčených orgánů. Žalovaný nepochybil, pokud vyhodnotil odvolací námitku stejného obsahu jako nedůvodnou. Nejvyšší správní soud tedy neshledal ve vztahu k námitce týkající se posouzení souladu stavby s urbanisticko-architektonickým charakterem okolní zástavby pochybení městského soudu.

Poslední kasační námitkou stěžovatel namítal, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Byla-li do územního rozhodnutí doplněna kóta lomu mansardy, jednalo se o nový podklad, s nímž stěžovatel neměl dle jeho tvrzení možnost se seznámit.

Dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu musí být účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak.

Je tedy zřejmé, že správní orgán musí dát až na zákonné výjimky účastníku správního řízení vždy možnost, aby se mohl vyjádřit ke všem podkladům správního rozhodnutí. Pouze na základě tohoto procesního práva totiž mohou účastníci důsledně uplatňovat práva náležející jim dle § 36 odst. 1 a 2 správního řádu, neboť pouze se znalostí podkladů rozhodnutí se mohou účastníci řízení k těmto podkladům vyjádřit a případně navrhnout další důkazy či činit jiné, ve správním řízení relevantní návrhy. Toto právo nelze účastníkům upřít. Předpokládá se navíc aktivní přístup správního orgánu v tom smyslu, že vždy účastníky řízení vyzve k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, čímž jim dává také najevo, že již dokončil shromažďování podkladů a je připraven vydat rozhodnutí.

„Vždy je třeba zkontrolovat, zda poté, kdy účastník v souladu s poučením postupoval, byl správní spis následně doplňován či nikoli, a zda tak účastník měl faktickou možnost se s úplným správním spisem seznámit“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243). Údaj o kótě lomu mansardy doplnil do územního rozhodnutí žalovaný na základě podaného odvolání. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že údaje týkající se kóty lomu mansardy byly obsaženy již v projektové dokumentaci založené ve spisu prvostupňového správního orgánu, tj. stavebního úřadu, na výkresu č. 9b. Všichni účastníci správního řízení byli k ústnímu jednání pozváni oznámením ze dne 1. 9. 2009. Jednání se konalo 7. 10. 2009 a předmětem jednání bylo i projednání příslušné projektové dokumentace, v níž byl obsažen i údaj o kótě lomu mansardy. Nelze se tak ztotožnit s tvrzením stěžovatele, dle něhož mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání územního rozhodnutí. Naopak se Nejvyšší správní soud přiklonil k závěrům městského soudu. Ačkoli byl údaj o kótě lomu mansardy doplněn do podmínek územního rozhodnutí, nejednalo se o nový podklad, neboť byl již obsažen v projektové dokumentaci, k níž byla dána všem účastníkům možnost se vyjádřit na ústním jednání. Nejvyšší správní soud uzavřel, že v právě posuzované věci nedošlo k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu a tuto kasační námitku stěžovatele neshledal důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Kasační námitky uplatněné stěžovatelem nebyly Nejvyšším správním soudem shledány důvodnými a ani z přezkumu dle § 103 odst. 3 a 4 s. ř. s., který Nejvyšší správní soud provádí z úřední povinnosti, nevyplynul důvod pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu. Kasační stížnost proto byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Toto právo by náleželo žalovanému, protože však žalovaný

pokračování

žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění vydání opravného usnesení:

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 95/2012 - 77, zamítl kasační stížnost žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 10 A 141/2010 - 78. Dne 9. 7. 2013 byl Nejvyššímu správnímu soudu doručen návrh stěžovatele na opravu rozsudku Nejvyššího správního soudu tak, že výrok bude znít: „*Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2012, č. j. 10 A 141/2010 - 78, se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení*“.

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. „*předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*“

Na základě citovaného ustanovení je možno provádět takové opravy rozhodnutí, které se týkají chyb v psaní a počtech, popř. jiných zjevných nesprávností. V rozsudku ze dne 3. 11. 2011, č. j. 4 Ads 139/2011 - 400, Nejvyšší správní soud pojem zjevných nesprávností interpretoval tak, že „*za zjevnou nesprávnost (ve smyslu § 54 odst. 4 s. ř. s.) může být považována pouze chyba, ke které došlo zjevným a okamžitým selháním v duševní či mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti bylo rozhodnutí vyhlášeno či vyhotoveno, a která je každému zřejmá. Zřejmost takové nesprávnosti vyplývá především z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, případně i z jiných souvislostí.*“

Takové zjevné nesprávnosti se Nejvyšší správní soud dopustil při vyhotovení výše uvedeného rozsudku. Při zpracování rozsudku a manipulaci s ním v počítači došlo k administrativnímu pochybení, jímž se zaměnilo odůvodnění rozsudku v této věci s verzí, která byla pouze konceptem, tj. jeho rozpracovanou verzí. V této věci však uvedeným pochybením nedošlo ke změně výroku, který byl přijat při poradě senátu dne 29. 5. 2013 a je zaznamenán v protokolu o hlasování i ve zkráceném znění rozsudku, které bylo vyvěšeno na úřední desce soudu, včetně její elektronické verze. Výrok rozhodnutí byl v jeho písemném vyhotovení zaznamenán správně a zůstává nezměněn. Nejvyšší správní soud proto nevyhověl žádosti stěžovatele na opravu výroku předmětného rozsudku a namísto toho opravil chybné odůvodnění.

Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. sice stanoví, že opravné usnesení je třeba vydat jen v případě, týká-li se oprava výroku rozhodnutí, přičemž v ostatních případech, tj. týká-li se oprava jen jeho záhlaví či odůvodnění, není nutné vydávat zvláštní usnesení a opravu je možno provést přímo v originálu rozhodnutí a jeho stejnopisech. Vzhledem ke složitosti takového postupu, kdy by bylo mimo jiné třeba vyžádat od účastníků zpět stejnopisy rozsudku, které jim již byly doručeny do datové schránky, přistoupil Nejvyšší správní soud z důvodu přehlednosti a právní jistoty k tomu, že i přesto, že se oprava týká pouze odůvodnění rozsudku, o ní rozhodl zvláštním opravným usnesením. Nejvyšší správní soud dodává, že tato oprava se žádným způsobem nedotýká právní moci ani vykonatelnosti rozsudku.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům vydala předsedkyně senátu opravné usnesení podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 9 As 95/2012 - 77, se tímto nahrazuje odůvodněním uvedeným ve výroku tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. července 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu